

TEZA:

Obwiniony radca prawny w celu uzyskania kredytu przedłożył w banku PIT-36 podając w nim zawyżoną kwotę rocznego przychodu oraz podał nieprawdziwą informację, że jest rozwiedziony, za co prawomocnym wyrokiem sądu powszechnego został skazany na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonaniem na okres próby dwóch lat a Okręgowy Sąd Dyscyplinarny za ten czyn wymierzył mu karę zawieszenia prawa do wykonania zawodu na czas 2 lat oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat. Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, gdyż nie zaobserwował żadnej wadliwości w ustaleniu wymiaru kary.

WO – 171/22

ORZECZENIE

z dnia 29 listopada 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Karolina Szał /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Krzysztof Buczek
SWSD Mariusz Bochenek

Protokolant: Piotr Ciepliński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Konrada Mazura

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2022 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego W. W. wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych (...),

obwinionego o to że w dniu 27 lutego 2019 r. w S. w celu uzyskania od (...) Banku S.A. kredytu przedłożył PIT-36 za 2018r. podając w nim zawyżoną kwotę rocznego przychodu oraz podał nieprawdziwą informację, że jest rozwiedziony, za co wyrokiem Sądu Okręgowego Wydział V Karny sygn. akt V K 50/21 z dnia 15 lipca 2021r. skazany został na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej wykonaniem na okres próby dwóch lat,

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 roku, poz. 75 ze zm.) w związku z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej

Izby Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2022 r., sygn. akt: D 100/XI/22

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2022 r., sygn. akt: D 100/XI/22;
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego W. W. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 grudnia 2020 roku Zastępca Dyrektora Departamentu Zawodów Prawniczych Ministerstwa Sprawiedliwości zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych („OIRP”) o przedstawieniu r. pr. W. W. („obwiniony”) zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Orzeczeniem z dnia 13 czerwca 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP (dalej: „OSD”) uznał obwinionego winnego tego, że w dniu 27 lutego 2019 r. w (...) w celu uzyskania od (...) Banku S.A. kredytu przedłożył PIT-36 za 2018r. podając w nim zawyżoną kwotę rocznego przychodu oraz podał nieprawdziwą informację, że jest rozwiedziony, za co wyrokiem Sądu Okręgowego Wydział V Karny sygn. akt V K 50/21 z dnia 15 lipca 2021r. skazany został na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej wykonaniem na okres próby dwóch lat,

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 roku, poz. 75 ze zm.) w związku z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

i za ten czyn orzekł karę zawieszenia prawa do wykonania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat.

Nadto OSD obciążył obwinionego kosztami postępowania w I instancji w kwocie 1.450 złotych

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołanie złożył Obwiniony,

na korzyść obwinionego co do orzeczenia o karze, wnosząc o jego zmianę i orzeczenie kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 1 roku. Obwiniony podniósł, iż z uwagi na wiek - skończone w listopadzie 69 lat, zawieszenie go na okres 2 lat uniemożliwi mu powrót do zawodu i możliwości spłaty zadłużenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje uwzględnieniu.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W niniejszej sprawie WSD zgodził się z orzeczeniem Sądu I instancji, który przy uwzględnieniu wymiaru kary wziął pod uwagę zarówno wiek obwinionego jak i fakt przyznania się obwinionego do zarzucanego mu czynu. Jednakże jak słusznie podkreślił OSD OIRP popełniony przez obwinionego czyn ma charakter umyślny i kwalifikowany.

Tymczasem w niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie zaobserwował żadnej wadliwości w ustaleniu wymiaru kary. Podkreślić należy, iż *w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądowego za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy deliktu oraz podmiotowych - związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby określić - również w odbiorze zewnętrznym - jako rażąco niewspółmierną, tzn. niewspółmierną w stopniu nie pozwalającym na jej akceptację. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016r., SDI 76/15)*

Z powyżej opisanych powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia i dlatego utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 oraz §3 ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążono obwinionego kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1. 800 złotych, stosując określony przez wskazaną uchwałę wymiar zryczałtowanych kosztów (od 1.000 zł do 3.000 zł) i zasądzając je na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Tym samym, orzeczono jak w sentencji.